

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **BAU FORM CZ s.r.o.** v konkurzu, IČ: 290 24 358
sídlem Vojtěšská 211/6, 110 00 Praha 1 (od 29. 2. 2016)
zast. Mrg. et Mgr. Petrou Šrámkovou Harantovou, advokátkou
sídlem AK Hálkova 1229/44, 301 00 Plzeň

za účasti: **Insolvenční servis v.o.s.**, insolvenční správce, jako osoby zúčastněné na řízení
sídlem Mišákova 326/15, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, Územní pracoviště pro Prahu 1,
sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016 č. j. 5516711/16/2001-80543-110630

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016 č. j. 5516711/16/2001-80543-110630 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 11 228,- Kč. do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, a to do rukou Mrg. et Mgr. Petry Šrámkové Harantové, advokátky.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadl u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) shora uvedené rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, popř. pouze „*správce daně*“) zamítl návrh žalobce na odklad a zastavení daňové exekuce nařízené exekučními příkazy Finančního úřadu pro Středočeský kraj na příkázání pohledávky z účtu, a to

- 1) exekuční příkaz ze dne 18. 5. 2016 č. j. 2749643/16/2102-80543-209197 vydaný na Fio banku, a.s.,
- 2) exekuční příkaz ze dne 18. 5. 2016 č. j. 2749830/16/2102-80543-209197 vydaný na Československou obchodní banku, a.s., a
- 3) exekuční příkaz ze dne 18. 5. 2016 č. j. 2749954/16/2102-80543-209197 vydaný na Raiffeisenbank a.s.,

kterými nařídil daňovou exekuci ve výši 17 295,- Kč k vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „*DPH*“) včetně příslušejícího úroku z prodlení. Proti napadenému rozhodnutí nelze uplatnit ve správním (daňovém) řízení opravné prostředky [§ 181 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“)].

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že veškeré finanční prostředky jsou v současné době deponovány Finančním úřadem pro Středočeský kraj, územním pracovištěm Praha-západ, na základě zajišťovacího příkazu č. j. 3891071/15/2102-80541-208963, doručeného dne 23. 10. 2015, k částce ve výši 6 032 200,- Kč, dále zajišťovacího příkazu č. j. 3981152/15/2102-80541-208963, doručeného dne 30. 10. 2015, k částce ve výši 6 123 741,- Kč a zajišťovacího příkazu č. j. 3981484/15/2102-80541-208963, doručeného dne 30. 10. 2015, k částce ve výši 7 411 638,- Kč, přičemž v době podání žaloby žalobce činil veškeré právní kroky směřující proti výše citovaným zajišťovacím příkazům, a to v přezkumném řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Af 14/2016 (poznámka městského soudu: jak vyplývá z rozhodnutí publikovaných na www.nssoud.cz, žaloba byla tímto soudem zamítnuta, přičemž kasační stížnost žalobkyně podaná proti zamítavému rozsudku byla rovněž zamítnuta rozsudkem ze dne 14. 4. 2020 č. j. 4 Afs 295/2018-37).

[3] Žalobce má za to, že žalovaný se tímto svým jednáním dopouští nezákonného postupu, přičemž tímto svým jednáním způsobil žalovanému škodu. Žalovaný citované rozhodnutí nikdy a nikterak řádně neodůvodnil, pouze zhodnotil nastalý stav. Žalobce namítá, že chod včetně fungování společnosti je zcela ochromený.

[4] Finanční úřad podle žalobce v první řadě zajistil veškeré finanční prostředky žalobce, který s nimi nemohl dále hospodařit a nakládat, a nemohl tak dokončit plánovaný obchod, čímž mu vnikla škoda nemalé finanční hodnoty. Následně byly na žalobce vydány shora definované exekuční příkazy, kterými byla příkázána daňová exekuce, přičemž žalobce v současné době nemá žádných finančních prostředků, ze kterých by mohl předmětnou daňovou exekuci uhradit.

[5] Jednání správního orgánu, Finančního úřadu pro Středočeský kraj a následně i jednání žalovaného tak vede podle žalobce k tomu, že v nejbližší době bude nucen vstoupit do likvidace.

[6] Navíc se žalovaný správně nevypořádal správně se skutkovým zjištěním v dané věci tak že nebyly učiněny a konkretizovány určité právní otázky, které by správně odůvodňovaly rozhodnutí po právní stránce, kdy se žalovaný absolutně nezabýval možnostmi úhrady příslušné daňové exekuce, kdy žalobce nemá žádnou možnost uhradit vymáhanou částku; proto navrhoval odklad exekuce ve smyslu ust. § 54 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, popř. žalobce navrhoval zastavení exekuce ve smyslu ust. § 55 tohoto zákona.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil s podanou žalobou nesouhlas a navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že předmětem daňové exekuce na základě výše uvedených exekučních příkazů byly nedoplatky na DPH za zdaňovací období února 2015 a na úrocích z prodlení na DPH za toto zdaňovací období v celkové výši 17 295,- Kč, které jsou ve smyslu ust. § 103 odst. 2 daňového řádu vykonatelné.

[8] Jednou z povinností žalobce je podle vyjádření žalovaného k žalobě hradit daňové povinnosti ve lhůtách splatnosti. V daném případě byla daňová povinnost na DPH za únor 2015 ve výši 135 037,- Kč (ke dni vydání předmětných exekučních příkazů ze dne 18. 5. 2016 částečně uhrazena) splatná dne 28. 3. 2015 a vyměřena platebním výměrem č. j. 1976037/15/2102-52522-204481 ze dne 14. 4. 2015, a to na základě daňového přiznání k DPH podaného žalobcem.

[9] Podle žalovaného tak lze pouze zopakovat, že pokud se daňový subjekt domníval, že úhradu daňové povinnosti na DPH za únor 2015 ve lhůtě splatnosti, tj. do 28. 3. 2015, není schopen provést, měl požádat správce daně o posečkání nebo splátkování daňové povinnosti. Vzhledem k tomu, že nebyla uhrazena daňová povinnost na DPH za únor 2015 ve lhůtě splatnosti v plné výši a byla uhrazena pouze část daňové povinnosti, byly vydány exekuční příkazy ze dne 18. 5. 2016.

[10] K těmto příkazům pak žalovaný uvedl, že exekuční příkazy byly vydány dne 18. 5. 2016, tedy až po zániku exekučních příkazů ze dne 23. 10. 2015 a 30. 10. 2015, a to shodně na částku ve výši 17 295,- Kč. Z toho je patrné, že ke dni vydání exekučních příkazů ze dne 18. 5. 2016 nebyly účty žalovaného ze strany správce daně blokovány jinými exekučními příkazy.

[11] Vyrozumění o nabytí právní moci exekučních příkazů ze dne 18. 5. 2016 byla doručena Fio bance, a.s., Československé obchodní bance, a.s. a Raiffeisenbank a.s. shodně dne 20. 7. 2016. Dne 25. 7. 2016 byla na účet správce daně připsána platba ve výši 325,01 Kč (plnění ze strany Raiffeisenbanky, a.s.). Je tedy zřejmé, že na exekucemi postižených účtech neměl žalovaný ke dni doručení vyrozumění o nabytí právní moci žádné finanční prostředky a na účtu vedeném Raiffeisenbankou, a.s. měl pouze částku ve výši 325,- Kč. Není tedy pravdou, že by žalobce v okamžiku uvolnění deponovaných finančních prostředků předmětnou částku uhradil, neboť na exekuci postižených účtech neměl částku, která by postačovala k úhradě exekučované částky, tj. 17 295,- Kč.

[12] Správce daně v napadeném rozhodnutí mj. popsal řízení, které předcházelo vydání exekučních příkazů ze dne 18. 5. 2016, tj. řízení ve věci vydání exekučních příkazů ze dne

23. 10. 2015 a 30. 10. 2015 s tím, že na základě těchto exekučních příkazů došlo k částečnému plnění ve výši 10 829 173,28 Kč.

[13] Žalovaný konstatoval, že důvodem pro podání žádosti o odklad a zastavení daňové exekuce byla skutečnost, že žalobce nemůže částku ve výši 17 295,- Kč uhradit z důvodu blokace exekucí postižených účtů předešlými exekučními příkazy s tím, že po uvolnění deponovaných finančních prostředků, hodlá dostát svým závazkům a předmětnou částku uhradit.

[14] Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že správce daně měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznit, že důvod jeho žádosti o odklad a zastavení daňové exekuce (nemožnost úhrady nedoplatku z důvodu blokace účtů na základě předchozích exekučních příkazů) vůbec nenastal.

[15] Z předloženého správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

[16] Dne 10. 6. 2016 podal žalobce k Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj návrh na odklad exekuce a návrh na zastavení exekuce s tím, že veškeré žalobcovy finanční prostředky jsou deponovány tímto finančním úřadem na základě zajišťovacích příkazů. V okamžiku, až budou uvolněny, hodlá dlužník (žalobce) dostát svým závazkům.

[17] Dne 12. 7. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č. j. 5516711/16/2001-80543-110630, kterým zamítl žádost žalobce ve věci návrhu na odklad daňové exekuce a zastavení daňové exekuce. Odůvodnil to tak, že dne 23. 10. 2015 správce daně vydal zajišťovací příkaz č. j. 3891071/15/2102-80541-208963 ve věci zajištění DPH za měsíc červen 2015 ve výši 6 032 200,- Kč a dne 30. 10. 2015 byly vydány zajišťovací příkaz č. j. 3981152/15/2102-80541-208963 a 3981484/15/2102-80541-208963 ve věci zajištění DPH za měsíc duben 2015 ve výši 6 123 741,-Kč a za měsíc květen 2015 ve výši 7 411 638,- Kč. Na základě exekučních příkazů, kdy exekučním titulem byly uvedené zajišťovací příkazy, bylo celkem uhrazeno 10 829 173,28,- Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že ještě nedošlo ke stanovení daně, nezanikla účinnost zajišťovacích příkazů a zajištěná částka nebyla převedena na úhradu daně. Dne 18. 5. 2016 správce daně vydal exekuční příkazy č.j. 2749643/16/2102-80543-209197, č.j. 2749830/16/2102-80543-209197 a č. j. 2749954/16/2102-80543- 209197, všechny ze dne 18.5.2016, kterými je vymáhán nedoplatek na DPH za zdaňovací období únor 2015 ve výši 12 748,-Kč a příslušející úrok z prodlení ve výši 4 547,-Kč. Citované exekuční příkazy postihly peněžní prostředky na účtech dlužníka vedených u Raiffeisenbank a.s., Fio banky, a.s., Československé obchodní banky, a.s.

[18] Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalobu shledal důvodnou.

[19] Podle ust. § 181 odst. 1 daňového řádu *správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro*

posečkání úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pominou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.

[20] Podle ust. § 181 odst. 2 daňového řádu *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud*

- a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,*
- b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,*
- c) povolí posečkání úhrady nedoplatku,*
- d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,*
- e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek,*
- f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,*
- g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,*
- h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo*
- i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.*

[21] Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný napadené rozhodnutí nikdy řádně neodůvodnil, pouze zhodnotil nastalý stav, přičemž takové jednání žalobce považoval za šikanózní.

[22] Městský soud musí v návaznosti na tuto, v zásadě jedinou žalobní námitku žalobci přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro zjevný nedostatek důvodů. Na druhé straně musí důrazně upozornit, že se neztotožňuje s expresivním pojetím žaloby obviňujícím správce daně – rovněž bez jakéhokoli zdůvodnění a doložení – ze šikanózního postupu.

[23] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí (správního či soudního) musí být poznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Městský soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích NSS ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003-75 či ze dne 29. 7. 2004 č. j. 4 As 5/2003-52, které se sice týkají přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí správního soudu, avšak analogicky je lze vztáhnout i na rozhodování správní.

[24] Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů.

[25] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů nelze dodatečně zhojit a odůvodnění správního rozhodnutí „dohnat“ až při soudním přezkumu ve vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě (viz rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008 č. j. 8 Afs 66/2008-71 nebo rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004 č. j. 5 A 48/2001-47, jakož i zejména rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2009 č. j. 1 As 110/2008-99, podle něhož *nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nemůže správní orgán napravit ve fázi žalobní či kasační*). Jak je v projednávaném případě zřejmé, žalovaný si byl při zpracování vyjádření k žalobě dobře vědom nedostatku zdůvodnění napadeného rozhodnutí.

[26] Jak přitom vyplývá ze správního spisu, žalobce podal dne 10. 6. 2016 k Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj, Územní pracoviště pro Prahu-západ žádost o odklad exekuce a zastavení s odůvodněním, že *„veškeré jeho prostředky jsou v současné době deponovány Finančním úřadem na základě zajišťovacích příkazů (zde uvedených) shora nadepsaným správním orgánem“* s tím, že *“v současné době činí veškeré právní kroky směřující proti výše citovaným zajišťovacím příkazům“*, poněvadž podal dne 15. 2. 2016 správní žalobu vedenou u Krajského soudu v Praze pod s. zn. 45 Af 14/2016. Proto navrhuje odklad exekuce.

[27] Dne 12. 7. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž v pouhých třech odstavcích uvedl, že žalobce podal návrh na odklad a zastavení exekuce, na základě jakých exekučních titulů byla exekuce nařízena, za jaké zdaňovací období je vymáhán nedoplatek na DPH a v jaké výši s tím, že *„nedoplatek dosud nebyl ubrazen“*, a proto byla jeho žádost zamítnuta.

[28] Z výše uvedeného tak vyplývá, že napadenému rozhodnutí ve své podstatě naprosto schází odůvodnění, neboť z něj není vůbec patrné, jakými úvahami se žalovaný při svém rozhodování řídil, na základě jakých ustanovení zákona rozhodoval a z jakého důvodu nevyhověl žalobcově žádosti o odklad či zastavení exekuce. V zásadě jediným věcným argumentem, dále však nerozvinutým, bylo konstatování žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že *vzhledem ke skutečnosti, že ještě nedošlo ke stanovení daně, nezanikla účinnost zajišťovacích příkazů a zajištěná částka nebyla převedena na úhradu daně*.

[29] Takové úvahy obsahovalo až vyjádření žalovaného k žalobě, nicméně jak již bylo vysvětleno, nedostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž své úvahy neobsažené v napadeném rozhodnutí popíše a rozvede. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani městský soud tím, že tyto námitky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku.

[30] K tomu městský soud ještě připomíná, že proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odklad či zastavení daňové exekuce nejsou přípustné opravné prostředky (§ 181 odst. 4 daňového řádu), a proto tím spíše musí být takové rozhodnutí precizně zdůvodněno.

[31] Lze tedy shrnout, že pokud napadené (správní) rozhodnutí v podstatě neobsahuje odůvodnění nebo nereflktuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a jeho zásadní argumentaci, musí podle ustálené judikatury dojít k jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[32] Z uvedeného důvodu městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto z důvodu procesní ekonomie napadené rozhodnutí zrušil bez potřeby věc projednat při

jednání, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů v napadeném rozhodnutí. Věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v rámci něhož bude muset žalovaný své rozhodnutí náležitě a řádně odůvodnit. Původně nařízené jednání ve věci bylo proto zároveň odvoláno.

[33] Zruší-li městský soud rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným městským soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[34] O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl takto úspěch žalobce, jehož důvodné procesní náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč a odměna za zastupování advokátkou, která je tvořena odměněním dvou úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3 100,- Kč [§ 7 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300,- Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady řízení činí částku 6 800,- Kč za právní služby (dvakrát 3 400,- Kč), která se zvyšuje o DPH (21%) a k níž se připočte zaplacený soudní poplatek. Částka, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v přiměřené jednoměsíční lhůtě od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupkyně žalobce, tak činí celkem 11 228,- Kč.

[35] Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2020

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu